

CECILIA BRANDT

ÄITI, ÄLÄ ITKE

Suru minussa ainoan lapseni kuoleman
jälkeen

ÄITI ÄLÄ ITKE

Cecilia Brandt

Äiti, älä itke

Suru minussa ainoan lapseni kuoleman
jälkeen

© 2024 Cecilia Brandt

Kustantaja: BoD · Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-7061-0

Jokaisesta myydystä kirjasta lahjoitetaan 1€

Käpy Lapsikuolemaperheet ry:lle

Tukea lapsen menetykseen saat:

kapy.fi

tuki@kapy.fi

Voit myös lähettää tukipyynnön lähettämällä

WhatsApp- tai tekstivietin "TUKIPYYNTÖ"

numeroon 045 325 9595

Mielenterveysasioihin apua saat 24/7

Suomen Mielenterveys ry:n tukipuhelimesta

numerosta

09 2525 0111

Noalle

Marraskuu 2018

Seison hautausmaalla, ulkona on lämmin siihen nähden, että on marraskuu. Olen valitsemassa hautapaikkaa kuolleelle lapselleni. Äitini seisoo hieman kauempana, ja katselee edessään olevia hautapaikkoja.

- Täällä on aivan liian vanhoja hautoja, hän toteaa

Huomaan saman itsekin, haudat ympärillämme ovat 60-luvulta, osa vielä sitäkin vanhempia.

Itku ei kastele kasvojani, sen aika on ollut ja tulee varmasti taas olemaan, mieleni on rauhallinen. Hautausmaalla on ahdistavan hiljaista, hautausmaan puistopäällikkö on ainoa, joka puhuu taukoamatta. Hän esittelee erilaisia vaihtoehtoja, hautausmaan vanhalla puolella kaikki muut haudat ovat vanhoja, ajatus lapsestani kymmeniä

vuosia sitten kuolleiden vanhusten rinnalla tuntuu kammottavalta.

Vanhan puolen jälkeen siirrymme uudelle puolelle. Heti kun askeleemme pysähtyvät vapaan rivin kohdalle, tulee minulle selittämätön vahva tunne. Hautapaikkaa vastapäätä on muiden lasten hautoja, ja hautapaikan päälle laskeutuu kauniisti nyt jo lakastuneen pihlajan oksat. Paikka on täydellinen lapselleni, takana on tie, jota pitkin saat-
taa joskus kulkea työmaakoneita hautausmaalle. Lapseni olisi pitänyt juuri tästä paikasta. Äidilleni tulee sama vahva tunne.

Olemme löytäneet täydellisen hautapaikan.

Kaikki tuntuu selvältä, olen tyytyväinen valintaani. Koko elämäni on ollut valmistautumista tämän järjettömän matkan kulkemiseen. Oman lapseni hautaamiseen.

Sairaalan ruumiinavaus pöydällä makaa pieni ruumis, jonka elämä on ollut 2 vuoden ja 8 kuukauden mittainen. Loppu siitä kärsimystä.

Minun ei enää tarvitse pelätä mitään, tämän pahempaa kohtaloa elämällä ei voi olla minulle tarjota. Pahempaa kuin avuton, väsynyt pieni ruumis käsivarsillani ei voi olla, elämää ylläpitävä happiletku kasvoillaan, jonka irrottamiseen annoin luvan. Päättynyt elämä, päättynyt kärsimys.

Päätyykö minun elämäni tähän hetkeen, tänne kylmälle hautausmaalle? Jäänkö makaamaan lapseni tulevalle hautapaikalle toivoen, että kuolen itsekin?

En.

Askeleeni kuljettavat minut päättäväisesti autoon, joka vie minut pois kuoleman ääreltä, pois kuolleiden viimeisiltä leposijoilta. Minä en kuole tähän hetkeen.

Autossa mietin jo tutuksi tulleita mielikuvia elämäni jatkumisesta, olisi aloitettava alusta, tulevaisuus suunniteltava uudelleen täysin tuntemattomalta pohjalta. Uuden pohjan alku, oli teho-osastolla, jossa lapseni veti viimeisen henkäyksensä. Loppu on Törnävän hautausmaalla, jonne lapseni haudataan odottamaan minua.

Alun ja lopun väli on toistaiseksi täysin tuntematon. Menetystäni ei korvaa mikään.

Lapseni oli kuolemalla ja kärsimyksellä kirottu.

Raskainta on luopua siitä mitä oli, hylätä kaikki ne haaveet, suunnitelmat, lapseni tulevaisuus ja oma vanhemmuuteni. Ottaa vastaan menetyksen luoma järjettömän suuri tyhjiö. Lapseni kohtalon aiheuttamasta syyllisyydestä, surusta ja vihasta en usko koskaan pääseväni eroon.

Saavumme hautaustoimiston pihaan. Tuijotan auton ikkunan läpi sen kauniisti koristeltua näyteikkunaa.

Helmikuu 2016

Olen odottanut poikani tapaamista jo 41 loputtomalta tuntuvalta viikkoa. Pysähdyn jäisellä maalla, supistukset ottavat kehostani vallan. Ne ovat kestäneet aamu kuudesta. Tarkalleen ottaen viimeiset neljätoista tuntia. Oloni on turta, kipu ei kuitenkaan ole sietämätöntä. Raivo kantaa kädesään sairaalakassia. Minut valtaa paniikki.

- Muistimmehan synnytystoivelistan? huuahdan

Hän nyökkää sanaakaan sanomatta ja tarttuu kylmällä kädellään käteeni. Yhdessä kävelemme sisään liukuovista.

Hetken kuluttua makaan tarkkailuhuoneessa, supistuksia piirtyy muutaman minuutin välein monitoriin. Muistuttelen kätilöä synnytystoiveistani, luin muutama viikko sitten, että sellainen on hyvä laatia. Pääsemme lääkärin vastaanotolle, supistukset ovat voimakkaita, ja kohdunsuu on jo muutaman sentin auki.

- Ette te ilman vauvaa kotiin pääse, kätilö toteaa, saattaessaan minut osastolle

Raivo lähetetään kotiin odottamaan.

Makaan sairaalahuoneen lattialla ja yritän keskittyä hengittämään. Saan kipulääkkeitä, ja vietän yöni nukkumatta ravaten lattian ja kuuman suihkun väliä, toivoen helpotusta. Aamun kätilönkierrolla oloni alkaa olemaan sietämätön.

- Voiko tätä jotenkin helpottaa? kysyn kätilöltä
- No voisimme pikkuhiljaa siirtyä synnytyssaliin, että saat kunnon kivunlievityksen, kätilö toteaa hellän huolehtivasti hymyillen

Soitan Raivolle, joka lupaa kiirehtiä sairaalaan.

Pääsemme synnytyssaliin aamupäivällä. Lapsivesikalvot puhkaistaan, ja jalkojani pitkin valuva lapsivesi tuntuu inhottavalta. Raivo säätää huoneessa olevaa radiota keskittyneenä, ja etsii itseään miellyttävää musiikkia.

Kello 13, tunnen vihdoin tarvetta ponnistaa. En ole varma mitä kuuluu tehdä, ja vaihtelen asentoa kätilön ohjeiden mukaan jatkuvasti.

Yritämme ponnistusta jakkaralla, kontallaan ja jopa seisten. Minusta ainoa oikea synnytysasento on selällään niin kuin elokuvissa, yritämme myös

sitä, mutta joka supistuksella vauvan sydänäänet laskevat liian alas.

Pitkään kestäneen asennon etsimisen jälkeen ponnistan kyljelläni. Kätilöitä huoneessa on kaksi, heidän lisäksi paikalla on lastenlääkäri.

Kello 13.23 syntyy suurikokoinen poika napanuora kaulan ympärillä, hän ei ala heti itkemään ja kätilö joutuu hetken taputella häntä. Lopulta salin täyttää kirkuva huuto. Kätilö esittelee vauvan sormia ja varpaita ja laskee sitten hänet rinnalleni.

Hän ei osaa imeä rintaa, se on hankalan näköistä ja epämukavan tuntuista. Kätilö yrittää auttaa parhaansa mukaan, mutta lopputulos on onneton. Hän lohduttaa minua, ettei kaikki vauvat osaa heti oikeaa imuotetta.

Vatsaani painellaan, suoraan sanoen minulla ei ollut pienintäkään käsitystä siitä, että vauvan synnyttyä, synnytetään istukka. Ei ole ihme, etten ole

aivan perillä kaikesta, sillä olen vasta yläasteella, ja olen juuri synnyttänyt 4212 g ja 55 cm täyttä rakkautta.

Tuijottelen vauvan pyöreitä kasvoja, hän näyttää aivan isältään. Ja samaan aikaan hämmentävän paljon omalta isältäni.

Vauva avaa hetkeksi silmänsä ja tuijottaa minua suoraan silmiin tuimana. Sillä hetkellä tuijottaessani pieniä silmiä rinnallani tiedän, että häntä minä aion suojella viimeiseen hengenvetoon saakka. Raivo katselee minua ja juuri synnyttämäni uutta elämää omituinen hymy kasvoillaan. Hän silittää varovasti vauvan poskea, ja katsoo hetken minua silmiin.

Kaikki on täydellistä.

Kesken täydellisyyden tunnen kuinka, päässäni pimenee. Raivoa pyydetään siirtymään kauas sängystä, jolla makaan pieni ihmeemme rinnallani.

Kätilöitä kerääntyy sängyn ympärille, ja salissa on kova meteli. Korvissa humisee ja näkö heikkenee. Joku tarttuu vauvaan, yritän pitää hänestä kiinni kaksin käsin. Se joku kuitenkin vie vauvani pois luotani.

- Yritä pysyä tajuissasi! kätilö huutaa ja heiluttelee päätäni puolelta toiselle

Mumisen jotain, josta en itsekään saa selvää. Joku painelee vatsaani kovakouraisesti.

- Pysy tajuissasi, kätilö sanoo tiukasti

Samalla tunnen kuinka, menetän tajuntani.

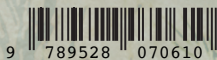
Yritän avata silmiäni, mutta ne ovat tajuttoman väsyneet. Salissa ei ole enää ihmisiä. Ympärilläni on aivan hiljaista. Kuulen vain tietokoneen näppäimistön melkein äänettömän naputuksen. Kun

Yksi lapsi, yksi äiti ja loppuelämän kestävä menetys.

Äiti, älä itke on ainoan lapsensa menettäneen äidin rehellinen kertomus kuolemasta, surusta, yli pääsemisen vaikeudesta ja kaksi sukua tuhoavasta menetyksestä.

"Sitten kun menen niin äiti älä ole surullinen"

BoD

9 789528 070610